

Sygn. akt I C 19/20 upr.

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2021 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marek Jasiński

po rozpoznaniu 13 maja 2021 r. w G.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) z siedziba w Z. (...)

przeciwko M. J.

o zapłatę

postanawia

na podstawie art. 15zszs² ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem C.-19, innych chorób zakaźnych i wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, zamknąć rozprawę.

Sygn. akt I C 19/20 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2021 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marek Jasiński

po rozpoznaniu 13 maja 2021 r. w G.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) z siedziba w Z.(...)

przeciwko M. J.

o zapłatę

I. zasądza od M. J. na rzecz (...) z siedzibą w Z.(...) kwotę 13.244,84 zł (trzynaście tysięcy dwieście czterdzieści cztery złote osiemdziesiąt cztery grosze) wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie (odsetek maksymalnych) od kwoty 4.074,52 zł (cztery tysiące siedemdziesiąt cztery złote pięćdziesiąt dwa grosze) od 25 listopada 2018 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od M. J. na rzecz (...) z siedzibą w Z. (...) kwotę 3766 zł (trzy tysiące siedemset sześćdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 19/20 upr.

ZARZĄDZENIE

Dnia 13 maja 2021 r.

1. (...)

2. (...)

3. (...)

Sygn. akt I C 19/20

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w Z.(...) w dniu 2 czerwca 2019r. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanej M. J. domagając się zasądzenia od pozwanej na jego rzecz kwoty 13.244,84 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 4.074,52 zł od dnia 25 listopada 2018 r. do dnia zapłaty, a nadto kosztów procesu.

Roszczenie swoje powód wywodził z zawartej z pierwotnym wierzycielem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowy przelewu wierzytelności, na podstawie której, nabył wierzytelności w stosunku do pozwanej, wynikającej z umowy pożyczki z dnia 6 czerwca 2018 r.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 9 lipca 2019r. sygn. akt VI Nc-e 1011421/19 Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty M. J. wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu, kwestionując powództwo tak do zasady, jak i co do wysokości. Uzasadniając swoje stanowisko pozwana wskazała, iż powód nie wykazał istnienia ani wysokości wierzytelności, kwestionując również jego legitymację procesową. Dodatkowo strona pozwana wskazała, iż roszczenie dochodzone pozwem jest rażąco zawyżone, bowiem postanowienia umowne, na podstawie których ustalono wysokość zadłużenia, stanowią klauzule abuzywne wskazane w art. 3851 k.c. Pozwana zarzuciła także, iż nigdy nie otrzymała wezwania do zapłaty ani wypowiedzenia umowy pożyczki.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w dniu 6 czerwca 2018 r., zawarła z pozwaną ramową umowę pożyczki nr (...) określającą warunki udzielania pożyczek gotówkowych. Umowa została zawarta na odległość, za pośrednictwem komunikacji elektronicznej. W celu jej zawarcia pozwana wypełniła elektroniczny formularz rejestracyjny podając wymagane tam dane, założyła konto w serwisie transakcyjnym i przeszła proces weryfikacji. Zgodnie z umową pożyczkobiorca miał otrzymać 8.902,52 zł, prowizja miała wynieść 8.334,23 zł, opłata przygotowawcza 550 zł oraz odsetki 441,83 zł, zaś całkowita kwota do zapłaty wynosiła 18.228,58 zł. Spłata miała nastąpić w 130 tygodniach w ratach po 320,31 zł.

W dniu 6 czerwca 2018 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wypłaciła pozwanej w dwóch transzach łącznie kwotę 8.902,52 zł stanowiącą całkowitą kwotę pożyczki.

dowód: wniosek o udzielenie pożyczki – k. 56-59, ramowa umowa pożyczki – k. 60-63, harmonogram spłat – k 64-65, oświadczenie klienta – k.66-67, formularz informacyjny dot. umowy pożyczki – k. 68-76, potwierdzenia wykonania transakcji płatniczej – k. 78-79.

Pismem z dnia 24 listopada 2018 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wypowiedziała pozwaną przedmiotową umowę pożyczki z uwagi na niedokonywanie terminowych spłat ze skutkiem natychmiastowym.

dowód: wypowiedzenie umowy – k. 80.

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarła z powodem w dniu 12 września 2018 r. umowę przelewu wierzytelności. Przedmiotem umowy przelewu były wierzytelności przysługujące wobec 121 pożyczkobiorców. Wśród przenoszonych wierzytelności wskazano umowę z dnia 6 czerwca 2018 r. wobec M. J. (...)

dowód: umowa cesji z dnia 12 grudnia 2018r.wraz z załącznikiem – k.82-84, oświadczenie – k. 85, ramowa umowa zakupu wierzytelności wraz z aneksem nr (...) wraz z poświadczonym pełnomocnictwem– k. 86-95.

14 grudnia 2018 r. powód wystosował do pozwaną pismo o zmianie wierzyciela i wezwanie do zapłaty kwoty 13.295,28 zł.

dowód: zawiadomienie o zmianie wierzyciela – k. 81.

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny sprawy ustalono w oparciu o dokumenty przytoczone w powyższej części niniejszego uzasadnienia, które w ocenie Sądu były wiarygodne.

Pozwana w każdy możliwy sposób kwestionowała okoliczności przedstawiane przez stronę powodową zarówno w pozwie, jak i w dalszych pismach procesowych, podnosząc szereg zarzutów mających na celu oddalenie powództwa.

Odnosząc się do pierwszego z nich tj. braku legitymacji procesowej po stronie powodowej, w ocenie Sądu powód skutecznie wykazał przejście wierzytelności, bowiem dołączył odpisy umowy ramowej przelewu wierzytelności, aneksu nr (...) do umowy (...)z dnia 12 września 2018 r. wraz z fragmentem z wyciągu z wierzytelności obejmującego wierzytelność względem pozwaną wraz z podpisami urzędowo poświadczonymi, które następnie zostały poświadczone za zgodność z oryginałem przez radcę prawnego. Podkreślenia wymaga, iż poświadczenie odpisu dokumentu jest dokumentem stwierdzającym urzędowo istnienie dokumentu o określonej treści, na podobieństwo regulacji prawnej zawartej art. 2 § 2 ustawy z 1991 r. - Prawo o notariacie, zgodnie, z którym - czynności notarialne, dokonane przez notariusza zgodnie z prawem, mają charakter dokumentu urzędowego. Oznacza to, że sąd wyprowadza wniosek o istnieniu dokumentu prywatnego, o treści tożsamej z przedłożonym poświadczeniem. Poświadczenie przez radcę prawnego odpisu dokumentu korzysta, zatem z domniemania nie tylko autentyczności, ale także domniemania zgodności z prawdą tego, co, zostało w nim urzędowo stwierdzone (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 kwietnia 2016 r. I ACa 1822/15).

Roszczenia powoda znajduje oparcie w art. 720 k.c. oraz w przepisach ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550,00 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Wedle przepisu ust. 2 pkt 1 wyżej wskazanego artykułu za umowę o kredyt konsumencki uważa się również umowę pożyczki. Powyższa ustawa dopuszcza zawieranie umowy o kredyt konsumencki za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Umowa o kredyt konsumencki zawierana na odległość to umowa która spełnia wymagania przewidziane w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta. Jest to, zatem umowa, którą kredytodawca zawiera z konsumentem w ramach zorganizowanego systemu zawierania umów na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności stron, z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy włącznie. Ponadto przepisy dopuszczają zawarcie takiej umowy na odległość zgodnie z art. 2 ust. 4 ustawy dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną stanowiącym, iż świadczenie usług drogą elektroniczną w rozumieniu ustawy oznacza wykonanie usługi świadczonej bez jednoczesnej obecności stron (na odległość), poprzez przekaz danych na indywidualne

żądanie usługobiorcy, przesyłanej i otrzymywanej za pomocą urządzeń do elektronicznego przetwarzania, włącznie z kompresją cyfrową, i przechowywania danych, która jest w całości nadawana, odbierana lub transmitowana za pomocą sieci telekomunikacyjnej w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne.

Przepis art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim określa wymogi formalne umowy o kredyt konsumencki. Umowa taka powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba, że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. W żadnym z tych przepisów ww. ustawy nie określono skutków prawnych niedochowania formy pisemnej, a więc można przyjąć, że została ona zastrzeżona pod rygorem utrudnień dowodowych. Okoliczność zaś, że nie została zawarta w wymaganej przez ustawę o kredycie konsumenckim formie pisemnej powoduje jedynie ten skutek, że w razie niezachowania zastrzeżonej formy nie jest w sporze dopuszczalny dowód ze świadków ani dowód z przesłuchania stron na fakt dokonania czynności, ustawa nie przewiduje, bowiem rygору nieważności. Przy czym zgodnie z treścią art. 74 § 2 k.c., pomimo niezachowania formy pisemnej przewidzianej dla celów dowodowych, dowód ze świadków lub dowód z przesłuchania stron jest dopuszczalny, jeżeli obie strony wyrażą na to zgodę, jeżeli żąda tego konsument w sporze z przedsiębiorcą albo, jeżeli fakt dokonania czynności prawnej będzie uprawdopodobniony za pomocą pisma.

W ocenie Sądu uznać należy, iż zawarcie umowy kredytu konsumenckiego nie wymaga zachowania formy pisemnej i co do zasady umowa taka może być zawarta również za pomocą środków porozumiewania się na odległość. W konsekwencji sam brak podpisu pozwanego pod umową pożyczki nie stanowi o uznaniu, że między stronami nie doszło do zawarcia umowy pożyczki.

W niniejszej sprawie powód przedłożył wydruk umowy ramowej z dnia 6 czerwca 2018 r. oraz potwierdzenie wykonania transakcji wypłaty środków w łącznej wysokości 8.902,52 zł na konto bankowe pozwanego. Jak wynika z ramowej umowy pożyczki z dnia 6 czerwca 2018 r. warunkiem złożenia wniosku o zawarcie pożyczki jest uprzednia rejestracja na platformie internetowej, sam wniosek składa za pomocą konta klienta utworzonego po rejestracji. Zauważyć należy, że pożyczkodawca dysponował szczegółowymi danymi pozwanej, w tym nr PESEL, adresem zamieszkania, adresem e-mail, czy też numerem konta bankowego, których uzyskanie mogło nastąpić wyłącznie poprzez ich wcześniejsze przekazanie przez samą pozwaną. Co więcej, najistotniejszymi dowodem na to, że umowa została pomiędzy stronami rzeczywiście zawarta były bankowe potwierdzenia wypłaty, sporządzone w trybie art. 7 ustawy Prawo bankowe (k. 78 – 79), z których ponad wszelką wątpliwość wynikało, że pożyczkodawca umowę wykonał – wypłacił pozwanej środki z pożyczki.

Zgodnie z treścią art. 231 k.p.c. w postępowaniu dowodowym dopuszczalne jest uznanie za ustalone faktów, które nie wynikają wprost z przeprowadzonych dowodów, ale tylko wtedy, gdy taki wniosek można wyprowadzić z innych ustalonych faktów. W rozpoznawanej sprawie sąd ustalił fakty, które pozwalają na uznanie istnienia umowy pożyczki - tj. posiadanie przez pozwanego konta klienta na stronie internetowej pośrednika powoda, otrzymanie przez pozwaną od powoda kwoty 8.902,52 zł tytułem umowy pożyczki z dnia 6 czerwca 2018 r.

Odnośnie zarzutu pozwanej w zakresie abuzywności pozaodsetkowych kosztów pożyczki wskazać należy, iż prowizja oraz opłata przygotowawcza odpowiadały właściwym przepisom, bowiem zostały ustalone w oparciu o wzór wskazany w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim: $(...) \leq (K \times 25\%) + (K \times n/R \times 30\%)$, gdzie (...) oznacza maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu, K – całkowitą kwotę kredytu, n – okres spłaty wyrażony w dniach, R – liczbę dni w roku. Skoro ustawodawca w celu ochrony konsumentów zdefiniował pojęcie nadmiernych pozaodsetkowych kosztów kredytu konsumenckiego, wskazując w ust. 3 powołanego unormowania, iż nie należą się one w części przekraczającej maksymalne pozaodsetkowe koszty kredytu obliczone w sposób określony w ust. 1 lub całkowitą kwotę kredytu, to tym samym co do zasady należy przyjmować, że koszty mieszczące się we wskazanych ramach interesu podmiotów chronionych ustawą o kredycie konsumenckim nie naruszają.

Formą wynagrodzenia za korzystanie z cudzego kapitału są nie tylko odsetki, które pełnią także funkcję waloryzacyjną, a więc kompensują spadek wartości nabywczego pieniądza, co może mieć miejsce w sytuacji, gdy spłata zobowiązania pieniężnego jest rozciągnięta w czasie, jak też było w przedmiotowej sprawie. Całkowity koszt kredytu obejmuje

wszelkie elementy kosztów, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z określoną umową o kredyt konsumencki. Art. 5 pkt. 6 lit a-b rzeczony ustawy wylicza także opłaty, prowizje i marże, przy czym wyliczenie to ma charakter przykładowy.

Podkreślenia wymaga, iż poprzedni wierzyciel zawarł umowę w ramach prowadzonej działalności gospodarczej nakierowanej na osiągnięcie zysku, dla którego uzyskania konieczne jest przede wszystkim pokrycie kosztów działalności jak np. wynajem pomieszczeń, zatrudnienie pracowników, działania marketingowe, windykacja, obsługa teleinformatyczna, zakup wyposażenia i materiałów biurowych itd. Opłaty i prowizje nie wiążą się zatem jedynie z obsługą i kosztami danego stosunku zobowiązaniowego, lecz – w pewnej części – wszelkich kosztów ponoszonych przez przedsiębiorcę i stanowią należne, zryczałtowane wynagrodzenie za przeprowadzenie całego procesu, składającego się z zarówno czynności faktycznych jak i prawnych, których celem jest udzielenie pożyczki. Nie bez znaczenia pozostaje również problematyka związana z niespłacalnością kredytów konsumenckich, towarzysząca instytucjom pożyczkowym udzielającym kredytów na podstawie ustawy o kredycie konsumenckim. Chodzi tu przede wszystkim o ograniczone możliwości weryfikacji informacji o potencjalnym pożyczkobiorcy, a tym samym wyższe ryzyko kredytowe w porównaniu z ryzykiem kredytowym banków. Tym samym prowizje i opłaty stanowią swego rodzaju rekompensatę ryzyka ewentualnego braku spłaty zaciągniętej przez pożyczkobiorcę pożyczki. Należy więc zauważyć, iż nie jest relewantne, czy naliczane należności pozostają w adekwatnej wysokości w stosunku do kosztów ponoszonych przez kredytodawcę. Wystarczające jest wystąpienie funkcjonalnego związku kosztów z umową o kredyt konsumencki.

Bezzasadny jest również zarzut pozwanej, że powód nie wykazał, kiedy umowa pożyczki została wypowiedziana, a to wobec dochodzenia należności w związku z upływem terminu obowiązywania umowy, a nie w związku z wypowiedzeniem jej warunków przed określonym terminem jej obowiązywania.

Mając to na uwadze sąd uznając powództwo za wykazane, uzasadnione, tak co do zasady, jak i wysokości orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, zasądzając w punkcie I wyroku od pozwanej rzecz powoda kwotę 13.244,84 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od kwoty 4.074,52 zł od dnia 25 listopada 2018 r. do dnia zapłaty.

O odsetkach orzeczono zgodnie z treścią art. 481 §1 k.c., stanowiącym, że, w sytuacji gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o treść art. 98 k.p.c. Strona powodowa wygrała sprawę w całości, a zatem należy się jej od pozwanej zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości. Na koszty poniesione przez powoda złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 166 zł, koszty zastępstwa radcy prawnego w kwocie 3.600 zł (§2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265).